

Elisabet Vendrell:
La realitat de les famílies homosexuals

Ser transsexual avui

Oriol Grau:
L'única aberració sexual és no fer sexe

COLORES

sumari

- 03 EDITEM
- 04 «EN CONÈIXER-NOS LA GENT CANVIA DE CHIP»
Entrevista amb Elisabet Vendrell
- 10 SER TRANSSEXUAL AVUI
- 13 FAGC-TARRAGONA
25 anys de lluita gai
- 16 MAPAMUNDI DE L'HOMOFÒBIA
- 18 «L'ÚNICA ABERRACIÓ SEXUAL ÉS NO FER SEXE»
Entrevista amb Oriol Grau
- 22 J@ NAVEGO PER INTERNET
- 26 HOMOSEXUALS I UNIVERSITARIS
- 30 DICCIONARI GAI «PETARDO»

COLORS és una revista editada per:
H2O, col·lectiu de lesbianes, gais, transsexuals
i bisexuals del Camp de Tarragona

Redacció:
c/Eduard Toda, 12 baixos
43205 Reus
colors@h2oweb.org
www.h2o.cat

Direcció:
Jordi Monner i Faura

Equip de redacció:
Àrea de comunicació del col·lectiu H2O

Han col·laborat en aquest número:
Robert Bonet, Humbert Burcet, Jordi Casadevall,
David Joanpere, Josep Maria Llauredó, Miquel Reverte,
Marta Salvans, Sergi Talló, *Periodista d'armaris*

Fotografia:
Jaume Altadill, Saray Martínez, Quim Navarro

Diseny, edició i maquetació:
Marc Argimon

Dipòsit legal:
XXXXXXXXXX / 2010

Impressió:
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Aquest número ha estat editat amb el suport de:

Prohibida la reproducció total o parcial dels articles
d'aquesta revista sense autorització expressa de COLORS.

COLORS no es fa responsable de les opinions expressades
pels seus col·laboradors i col·laboradores als articles
i reportatges.

COLORS és una revista gratuïta
Número 4, juny de 2010

Vull rebre la revista COLORS a casa

Vull rebre informació sobre les activitats del col·lectiu H2O de lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals del Camp de Tarragona

A través del correu electrònic Per telèfon

Nom i cognoms _____ Edat _____

Població _____ E-mail _____ Telèfon _____

Retalla i envia aquesta butlleta a: H2O, extensió del Centre Cívic Carrilet, c/Eduard Toda, 12 baixos, 43205 Reus o bé dóna-la en mà a qualsevol persona del col·lectiu H2O

La Sandra no és normal

La Sandra té vuit anys. És morena i una mica grassa, cursa tercer a l'escola i és bona estudiant, tot i que es distreu amb facilitat. És, senzillament, una noia normal.

Normal? Alguns diuen que no, i expliquen, des de fa cinc anys, que la Sandra és un perill, un virus que cal extirpar. I es que aquesta nena té un «defecte», doncs si li preguntes com es diuen els seus pares, et contestarà: «Marc i Pere». Son una parella homosexual que la va adoptar ara fa quatre anys gràcies a la Llei de matrimonis entre persones del mateix sexe, aprovada el 2005. I cal tenir molt mala memòria per oblidar els atacs que des de diversos estaments es van llançar contra la Llei. Es va arribar a dir que era un atemptat contra la família, que significava el final de la societat i que els fills dels homosexuals creixerien «desviats».

Han passat cinc anys i s'ha confirmat que tot això era mentida. No s'ha trencat la família, no s'ha posat en perill la societat i no s'han creat nens «desviats» (en aquest sentit, us recomano l'entrevista amb l'Elisabet Vendrell a la pàgina 4 d'aquesta revista, on parla en primera persona de les famílies homoparentals).

Però ells insisteixen. L'Església diu ara a l'Argentina i a altres llocs les mateixes bestieses que es van escoltar aquí fa cinc anys, el Partit Popular manté el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei, i a moltes televisions privades s'insisteix en els suposats problemes dels fills dels homosexuals.

Son sords o cecs? No veuen que la realitat els ha desmentit en tot? No son sords ni cecs; son intel·ligents i tenen les seves raons. Però no diuen les coses pel seu nom, doncs el matrimoni homosexual no trenca la família, mes aviat la reforça, però sí ajuda a posar en qüestió un model de família caduc i heterosexista, i no sols no crea nens «desviats», sinó que facilita a que creixin en el respecte a la diversitat; a més, no atempta contra la societat, però sí replanteja un model de societat on aquests que proclamant l'apocalipsi han decidit sempre sobre la nostra manera de viure.

No ens enganyem; a les persones que es creuen amb el dret a determinar com han de viure els altres, el matrimoni homosexual els espanta perquè els treu part del poder i influència que han ostentat, i que suposen seus per dret natural. És per això que, per a ells, la Sandra mai no serà una noia normal.

editem

Ets presidenta de l'associació Famílies Lesbianes i Gais (FLG) i, a més, secretària de la Federació Catalana de Famílies Plurals i vicepresidenta segona del Consell Nacional LGBT de la Generalitat. Ens pots presentar la teva pròpia família?
La meva parella i jo estem juntes des de fa vint-i-cinc anys, i en fa cinc que estem casades. Tenim tres fills, dos nens i una nena.

Des del 2005, gais i lesbianes compten amb lleis de coadopció i matrimoni que vetllen per la seva igualtat. Però en alguns casos s'han detectat situacions de discriminació. En general, quina és la realitat de les famílies homoparentals en la sanitat, l'escola i l'Administració?
La realitat és de normalitat i d'absència de problemes. L'escola, especialment la pública, és molt oberta, i l'Administració també. Tot i així, a la sanitat pública encara hi ha algun entrebanc, sobre tot en la reproducció assistida de parelles de lesbianes, doncs solen posar aquestes parelles a la cua de les llistes. Cal exigir que s'acompleixi la llei.

«En conèixer-nos la gent canvia de *chip*»

Entrevista amb Elisabet Vendrell

L'Elisabet Vendrell és biòloga i treballa de professora a la Universitat. Per a ella és molt important la visibilitat de les famílies homosexuals, plenament legals des del 2005; aquest compromís l'ha portat a presidir l'associació Famílies Lesbianes i Gais.

Com s'ho feien les parelles homosexuals abans del 2005 per formar una família amb fills?

Havien de decidir entre les tècniques de reproducció assistida o bé l'adopció. Pel que fa a la reproducció assistida, les parelles de lesbianes no tenien problemes, ja que des de la dècada del 1980 una dona sola pot, legalment i sense necessitat d'un marit o home, sotmetre's, com a decisió individual, a tècniques de reproducció assistida. En això som capdavanters, ja que a França, Portugal, Itàlia, Regne Unit i molts altres llocs encara no poden inseminar-se. En canvi, si triaven l'opció de l'adopció només podien realitzar-la com a adopció de tipus monoparental, és a dir, un home sol o una dona sola. Havien de superar informes psicossocials obviant l'existència d'un altre membre a la família, és a dir, fent veure que no tenien parella.

Com va néixer la FLG?

Va néixer el novembre del 2001, fruit d'una iniciativa de dues parelles homosexuals, dos homes

i dues dones amb una criatura. Teníem la necessitat de saber qui érem. Vam córrer la veu boca a boca i per mail, i el resultat va estar una trobada d'unes cinquanta persones a la Casa Elizalde, un centre cívic de Barcelona. Els primers passos van ser constituir-nos legalment com a associació, i compartir estones lúdiques i de convivència. Un dels objectius que ens vam marcar va ser la reivindicació política per aconseguir l'equiparació de drets pels nostres fills, ja que en realitat tenien dos pares o dues mares, tot i que legalment només en constava un o una.

I ara, quines activitats duu a terme?

A mesura de que s'han anat aconseguint lleis, les fites han anat canviant. El nostre repte actual és que la societat ens vegi com unes famílies iguals a les altres. L'objectiu és la visibilitat, a l'escola, al barri, al supermercat... En conèixer les nostres famílies la gent canvia de *chip*. Una altra de les activitats és la lluita política pels drets a tots els nivells. Per

exemple, intentem aconseguir la total equiparació en drets al projecte de Codi Civil Català, que està elaborant el Parlament de Catalunya. A més, fem moltes trobades per tal d'intercanviar experiències, tant entre els fills com entre els pares i les mares. En aquesta línia, el 2008 vam fer una trobada a Tarragona, amb l'ajut del col·lectiu H₂O, on hi van participar més de tres-centes persones.

Aquest mateix any 2008 apareixia el vídeo *Homo Baby Boom*. El veu crear per fer visibilitat?

I tant. Cal arribar a tota la gent, però no pots posar-te al menjador i la cuina de cada casa, per això vam editar el vídeo *Homo Baby Boom*, que, per cert, recomano a tothom que se'l miri.

Com arriben les famílies homoparentals a posar-se en contacte amb la FLG? Internet, la televisió, el boca a boca...?

Bàsicament pels mitjans de comunicació i per la nostra web. Cada vegada que apareixem als mit-

jans de comunicació, moltes famílies es posen en contacte amb nosaltres.

Hi ha moltes famílies del Camp de Tarragona?

Tot i que la majoria són de l'àrea metropolitana de Barcelona, també n'hi ha de Tarragona i Girona. En canvi, n'hi ha poques de Lleida.

A les parelles homosexuals, quan per primer cop entren en contacte amb la FLG, què els preocupa o sobre què demanen informació?

Pregunten sobre com crear una família. Si poden optar per la reproducció assistida, l'adopció, o la subrogació materna. Aquesta última opció s'acostuma a fer als Estats Units, són les anomenades «mares de lloguer» (lloguer de l'úter). És un sistema que trien alguns homes, tenen fills als Estats Units i després vénen a Espanya; hi ha uns quinze casos en aquesta situació. Però aquí hi ha molta polèmica al respecte i legalment existeix un buit. En canvi, les parelles

«Homo Baby Boom»

La FLG ha produït el documental *Homo Baby Boom*, dirigit per l'Anna Boluda, que mostra la vida quotidiana de les famílies homoparentals. Aquest documental s'ha realitzat amb la col·laboració desinteressada de sis famílies de Catalunya i del País Valencià, amb l'objectiu de visibilitzar i fer pública la normalitat de les famílies de mares lesbianes o pares gais.

www.homobabyboom.com

Fitxa tècnica:

- Documental: 27'
- Versió breu: 9'
- per l'alumnat de Primària i Secundària
- Guia didàctica en català, castellà, anglès i francès
- Subtítols en castellà, anglès i francès

Aquelles persones que vulguin adquirir-lo es poden posar en contacte amb la FLG.

heterosexuals que se'n van als Estats Units per la subrogació materna tornen a Espanya i no tenen cap problema. Ens trobem davant d'una situació discriminatòria.

Amb quasi deu anys d'existència, la FLG segur que ha tingut moments decisius. N'hi ha algun que per a tu ha estat especialment important?

En recordo molts, però n'hi ha quatre que vull destacar. El primer va ser la trobada a la Casa Elizalde, un moment clau en la història de la FLG, doncs ens va fer obrir els ulls i veure que teníem un camí per recórrer. Un altre moment molt important va ser el 30 de març del 2005 al Parlament, quan es va aprovar la llei d'adopció conjunta de lesbianes i gais. Un tercer moment que recordo especialment va ser el maig del 2008, a la trobada de Tarragona, que va marcar un abans i un després, doncs va ser un moment de plena visibilitat; ja no sols ens coneixien uns pocs, sinó que, a través dels mitjans de comunicació, vam arribar a la resta de l'Estat i a Europa. I finalment està el novembre del 2008, quan a un cinema de Terrassa es va estrenar el documental *Homo Baby Boom*.

Cap a on camina la FLG? Quins són els seus projectes de futur?

Caminem cap a Europa. Hem constituït una xarxa d'associacions europees. S'anomena NELFA (*Network of European LGBT Families Associations*). Estem co-organitzant una trobada a París pels dies 17 i 18 de setembre del 2010, una macro-trobada de famílies LGTB que ha de permetre visibilitzar la diversitat familiar existent avui a Europa i el greuge legal entre les filles i fills de parelles lesbianes i gais dels diferents països.

És diferent el procés d'adopció si es tracta d'una parella homosexual o heterosexual?

En principi no, però la parella homosexual, quan decideix adoptar, ha de tenir en compte que si vol fer-ho com a parella, l'adopció internacional és pràcticament impossible; només es pot dur a terme com a família monoparental i d'amagat, és a dir, obviat l'altre membre de la parella. Per la via d'adopció nacional no hi ha cap problema, perquè està aprovada per llei i, en principi, les possibilitats d'obtenir el *certificat d'idoneïtat* són iguals que les d'una parella heterosexual.

Falsos temes sobre els fills de les famílies homosexuals

Degut a la falta d'informació i a l'existència de prejudicis homofòbics, s'han estès alguns temes sobre les famílies homoparentals que l'Elisabet Vendrell desmunta un a un:

El tema diu:

Un nen necessita un pare i una mare, no dos pares o dos mares.

L'Elisabet Vendrell respon:

Jo diria a qui creu això que surti al carrer i miri. Hi ha moltes famílies reconstituïdes, per exemple, amb una mare i dos figures paternes. Que vingui a les trobades de la FLG i ens conegui. Segur que canviaran de parer.

Els fills sortiran gais o lesbianes, i, si no, amb problemes d'identitat de gènere i sexual.

La professora de psicologia evolutiva i d'educació María del Mar González, de la Universitat de Sevilla, ha realitzat diverses investigacions d'aquest fet i la conclusió és clarament que no. Les proporcions de tenir fills homosexuals són les mateixes entre una família heterosexual i una homoparental.

Els fills tindran una infància i adolescència traumàtica.

La infància i l'adolescència d'un nen o nena viscuda amb malestar es donen per factors com tenir un nucli familiar desestructurat, que no s'estimi a aquesta criatura, que no estigui ben atesa..., són els mateixos factors que en una parella heterosexual.

Són famílies desestructurades de per sí, i si a sobre després es divorcien, els fills, entre una cosa i una altra, no creixen bé, sinó que es fan un embolic mental enorme.

No són famílies desestructurades de per sí, tot el contrari. I si hi ha un trencament de la parella, s'intenta que els menys perjudicats siguin els fills i filles, com cal suposar també passa als trencaments de parelles heterosexuals.

Els fills se sentiran malament, perquè a l'escola tots els seus companys tindran un pare i una mare i ells seran els «raros».

A l'escola no tots els nens tenen un pare i una mare. Un fill que tingui una família amb orgull i que l'estimi, creix amb una autoestima enorme. Tot després de com es visqui aquesta realitat familiar.

Els gais només adopten a nens i les lesbianes només a nenes.

No és veritat. Per exemple, jo tinc dos nens i una nena. Que vingui a la FLG i ho vegi amb els seus ulls.

Permetre que es casin, encara, però... adoptar, ni parlar-ne! Una cosa es la vida d'ells i una altra la dels nens! Quina culpa tenen els nens?

Els nens tenen una sort immensa de tenir dos pares o dues mares que se'ls estimen amb bogeria. Són nens molt desitjats.

Ara fa deu anys, grups i activistes transsexuals van iniciar una llarga lluita per aconseguir els seus drets mitjançant lleis que deixessin de discriminar-los. Suposaven que, aprovades aquestes lleis, la societat restituiria els drets anihilats a les minories sexuals marginades. La realitat no ha estat aquesta. On és l'entrebanc que no permet progressar en el reconeixement dels drets de les persones transsexuals? Per què aquests avenços no han estat assumits per la majoria de la societat?

Per entendre la discriminació en que viu el col·lectiu transsexual, cal veure com els estaments capaços de generar opinió han tractat la transsexualitat, o com la sanitat i els jutjats han afrontat casos concrets de persones transsexuals.

Avui, els mitjans de comunicació encara tracten la transsexualitat des d'una vessant grollera, arcaica i plena de prejudicis, amb una manca de rigor absolut, desconeixent tot allò que envolta el món de la transsexualitat. Per evitar-ho, s'està preparant una llei de l'audiovisual a fi i efecte d'acabar amb aquesta ironia, impulsada pel Programa per al col·lectiu LGTB de la Generalitat de Catalunya.

Per altra banda, l'Administració pública i la política s'adapten molt lentament als canvis. Hi ha polítics que intenten normalitzar la realitat transsexual, però després d'un temps, quan passen a un segon pla polític, els seus successors no continuen la tasca amb celeritat o l'abandonen. Molts recorden els casos de la Rosa Bonàs o el de la Carla Antonelli, que una vegada aprovada l'any 2007 al Congrés de Diputats la Llei de rectificació registral de la menció relativa al sexe de les persones, van ser apartades dels seus càrrecs polítics. A més, tot i que aquesta llei hauria de permetre rectificar la documentació

per Marta Salvans Solé

legal de les persones transsexuals, la judicatura, que gestiona els Registres Civils, no treballa amb criteris unificats i interpreta la llei de manera contradictòria, produint situacions discriminatòries entre la població transsexual, indefensa davant de decisions judicials massa sovint transfòbiques.

Víctimes convertides en culpables

l'escola? Hauria de ser el gran referent de la normalització a l'hora de restituir els drets anihilats a les persones transsexuals, educant al jovent en el respecte i el coneixement de les diferents opcions sexuals. Però la majoria d'escoles són concertades i de caràcter religiós, i els missatges de l'alta jerarquia de l'Església catòlica, en lloc de promoure el respecte, la pau o l'amor, fomenta l'homo-transfòbia, obviament normes i lleis que fan referència a l'educació i el respecte a la diversitat. A més, lluitar contra el *bullying* (l'agressió moral, psíquica o física per part d'altres alumnes) és competència de la direcció de l'escola, que generalment no castiga prou a l'agressor, convertint a la víctima en culpable de la situació creada. Els casos d'homo-transfòbia queden arxivats al centre, sense que ni els propis familiars ni les associacions en puguin saber l'abast o la quantitat per a poder cercar mesures correctores.

Transsexual i treballadora

Pel que fa al mercat laboral, és una utopia pensar que les persones transsexuals hi tenen ple accés. Les dones transsexuals són les qui més pateixen la discriminació laboral, ja que la seva transició és de més llarga durada, pel que durant tres anys com a mínim estan exposades davant la societat i l'empresa. Els seus currículums professionals s'amunteguen als departaments de Recursos Humans, i quan són sol·licitades per algun treball, se les discrimina sense tenir en compte el nivell de coneixements i aptituds; a més, quan tenen feina, reben uns sous que gairebé freguen la misèria, i degut a l'escassa presència de transsexuals en les organitzacions sindicals, no es promouen accions suficients per a protegir els seus drets.

Quan una persona transsexual te feina fixa i anuncia que iniciarà la transició, l'efecte més immediat és el *mobing* realitzat per companys seus, molt sovint amb el vist i plau de la direcció de l'empresa. Això provoca en la persona afectada una gran indefensió que acostuma a desembocar en una depressió a vegades tan profunda que es veu obligada a deixar el seu lloc de treball.

I a la sanitat, els serveis d'assistència primària encara no disposen dels coneixements mínims i neces-

L'escriptora i poetessa Marta Salvans, activista transsexual, va iniciar el 2008 una vaga de fam per exigir que la operació de canvi de sexe i el tractament hormonal s'incloués com a prestació de la Seguretat Social.

saris per a tractar els problemes derivats de la identitat de gènere creuada o la transsexualitat. Quan hi ha un cas de possible transsexualitat, el metge de torn no coneix, o no vol conèixer, el protocol que s'ha de seguir, i acostuma a derivar al pacient als serveis de salut mental de la zona, o si la persona afectada està prenent una teràpia hormonal pel seu compte, a l'endocrinòleg.

Teràpies de reconversió

El Centre de Salut Mental, davant el cas d'un quadre d'angoixa o un estat depressiu, prescriu tractaments pal·liatius com antidepressius, hipnòtics, ansiolítics o altres drogues que no sols no resolen el problema, sinó que l'allarguen. En el pitjor dels casos hi ha qui encara intenta aplicar teràpies reparatives de reconversió, ignorant que, sortosament, estan prohibides. I l'endocrinòleg és un professional preparat per a controlar el nivell hormonal d'un home o una dona, però no sap què fer davant d'una persona transsexual.

Pel què fa a les cirurgies, a Catalunya es practiquen amb cert èxit la mastectomia, la histerectomia i

les cirurgies de reconstrucció genital, però això no es suficient per a cobrir les necessitats d'adequació del sexe fenotip, ja que no es contempla la possibilitat d'altres cirurgies com la mamoplàstia d'augment, la facial, o altres tractaments com per exemple la fotodepilació, la logopèdia o la foniatria per a modificar la veu.

Les intervencions per adequar els caràcters sexuals secundaris al gènere sentit no cobertes per la Seguretat Social són econòmicament molt costoses, i les persones transsexuals necessiten adequar el sexe assignat al naixement amb el sexe cerebral, modificant al màxim i, en la mesura que sigui possible, el sexe fenotip, l'hormonal i el genital.

Avui, en definitiva, existeixen formalment uns drets que no s'han plasmat a la societat, pel que es fa necessari un canvi de mentalitat a les escoles, l'Administració, el món sindical, la sanitat i els mitjans de comunicació, i una Llei Integral que defensés de manera clara els drets humans de les persones transsexuals.

El Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC), la primera associació homosexual catalana, nascuda en la clandestinitat a Barcelona al final de la dictadura, va tenir presència també a Tarragona: a mitjans dels anys vuitanta, un petit grup de militants es llançaren a fer activisme gai-lesbià. Aquest grup, conegut com FAGC-Tarragona, fou el precedent del col·lectiu H₂O.

per Jordi Casadevall

FAGC-Tarragona 25 anys de lluita gai

La presentació pública del FAGC a Tarragona data del novembre de 1984. El diari *Catalunya Nova*, ja desaparegut, oferia unes declaracions de dos dels seus integrants, els quals volien «donar a conèixer l'organització, començar a ser un grup present a la societat, i participar en tots els seus actes reivindicatius i vida cívica» i també «reclamar el reconeixement públic de la plurisexualitat i acabar amb la marginació que suposa l'homosexualitat». Per tal d'aconseguir-ho, estava previst un programa de xerrades i debats.

Un dels participants a la presentació ja tocava el sempre polèmic tema de la comercialització del fet gai, el que es coneixia popularment com a «pesseta rosa». Altres qüestions encara no estaven al centre del debat, doncs la sida era encara un fenomen llunyà i mal conegut, i faltaven anys per parlar de matrimonis, adopció o *mobbing* a les escoles.

Dir-ho o no als pares

Abans d'aquesta presentació, des de l'estiu del 1984 ja es reunien setmanalment entre sis i vuit persones, mantenint un contacte estret amb el FAGC de Bar-

celona. Amb el temps s'aniria afegint més gent fins a arribar a la trentena: professors, perruquers, estudiants, treballadors de banca, funcionaris, cambriers, homes i dones, units en l'objectiu de no quedar-se amb els braços creuats ni tancats a casa, amb voluntat de canviar les coses quan més difícil era fer-ho.

Si bé formalment depenia del FAGC, el grup tarragoní sempre va actuar amb completa independència, tot i que el seu funcionament sempre va ser molt informal i els recursos amb què contava eren escassos.

25 anys més tard, una de les fundadores del grup explica a COLORS: «Ens vam llançar» per referir-se al difícil primer moment d'organitzar-se, adquirir una certa visibilitat i sortir a la premsa, i recorda que un dels grans temes de debat de les reunions era «si calia dir-ho o no als pares».

El grup mai no va disposar de seu ni local; les reunions es feien en alguna entitat tarragonina, com el local de Dames i Vells, o bé en bars *gayfriendly* com

Poetes o Ses Polvets. Més sort tenien les lesbianes que, constituïdes en col·lectiu, comptaven amb el local del Bloc Feminista, al carrer Cuirateries.

En una ocasió, l'Ajuntament de Tarragona va concedir un petit ajut econòmic, fet que va provocar les crítiques d'un regidor d'Unió Democràtica.

En aquest període, Josep Maria Salvadó va ser l'ànima i motor del FAGC-Tarragona. Molt integrat al teixit associatiu de la ciutat, era un actiu membre d'entitats populars, culturals i solidàries, i estava molt ben relacionat amb tota mena d'institucions, cosa que facilitava les coses a l'hora de trucar una porta per aconseguir algun tipus de recolzament. Malauradament, ens va deixar l'any 2000.

Una població «vacunada»?

El grup va dur a terme diverses iniciatives destinades a visibilitzar el fet gai i lesbià a Tarragona, que era «una ciutat amb unes característiques molt especials; si vas pel carrer sembla que aquí els gais i les lesbianes no existeixin, dóna la sensació que és una població «vacunada» contra la «plaga» gai i lesbiana, quan no és així, perquè a Tarragona hi ha tants gais i lesbianes com a un altre lloc», segons un dels seus components.

Entre les actuacions dutes a terme es va fer una presentació a la Universitat, quan encara no era la Rovira i Virigili, un repartiment de pamflets sobre el

moviment gai a les festes de Santa Tecla, un acte de les lesbianes a la Universitat, amb el títol «Sexe i marginació al segle XX», la presentació de la revista *Homosexualitats* al pub Ses Polvets, la presentació de l'assaig *Homosexualitat avui*, al mateix local, i del conte *La Martona viu amb l'Eric i el Martí*, al Cafè Poetes, i el passi de pel·lícules de temàtica gai també a les dependències universitàries. En alguns d'aquests actes hi van assistir dirigents del moviment homosexual com Armand de Fluvià, Jordi Petit o Miquel López. Altres activitats eren de caràcter més intern i anaven destinades a afavorir l'acolliment i la sociabilització de gais i lesbianes, com ara organitzar sopars i festes.

Tarraco Gai

Entre 1987 i 1988 aparegué amb caràcter mensual *Tarraco Gai*, un butlletí de quatre pàgines que reflectia la realitat del FAGC-Tarragona i del moviment gai aquells anys. Els objectius del butlletí eren els mateixos dels de l'associació que el va crear: «Potenciar la comunicació entre la població gai, donar a conèixer una realitat, reivindicar tots els aspectes de la lluita gai, i facilitar informació que ordinàriament no és a l'abast per afavorir la normalització de qualsevol tipus de relació afectivo-sexual».

Tarraco Gai contenia articles d'opinió, retalls de premsa, una tira humorística, una secció de contactes i una relació de bibliografia d'interès. Tot era

gratuït i voluntariós i es finançava demanant ajut en capsos que es situaven al costat dels exemplars als llocs on es distribuïa; posteriorment, hi va ajudar la publicitat d'alguns bars d'ambient.

Bars amb timbre a la porta

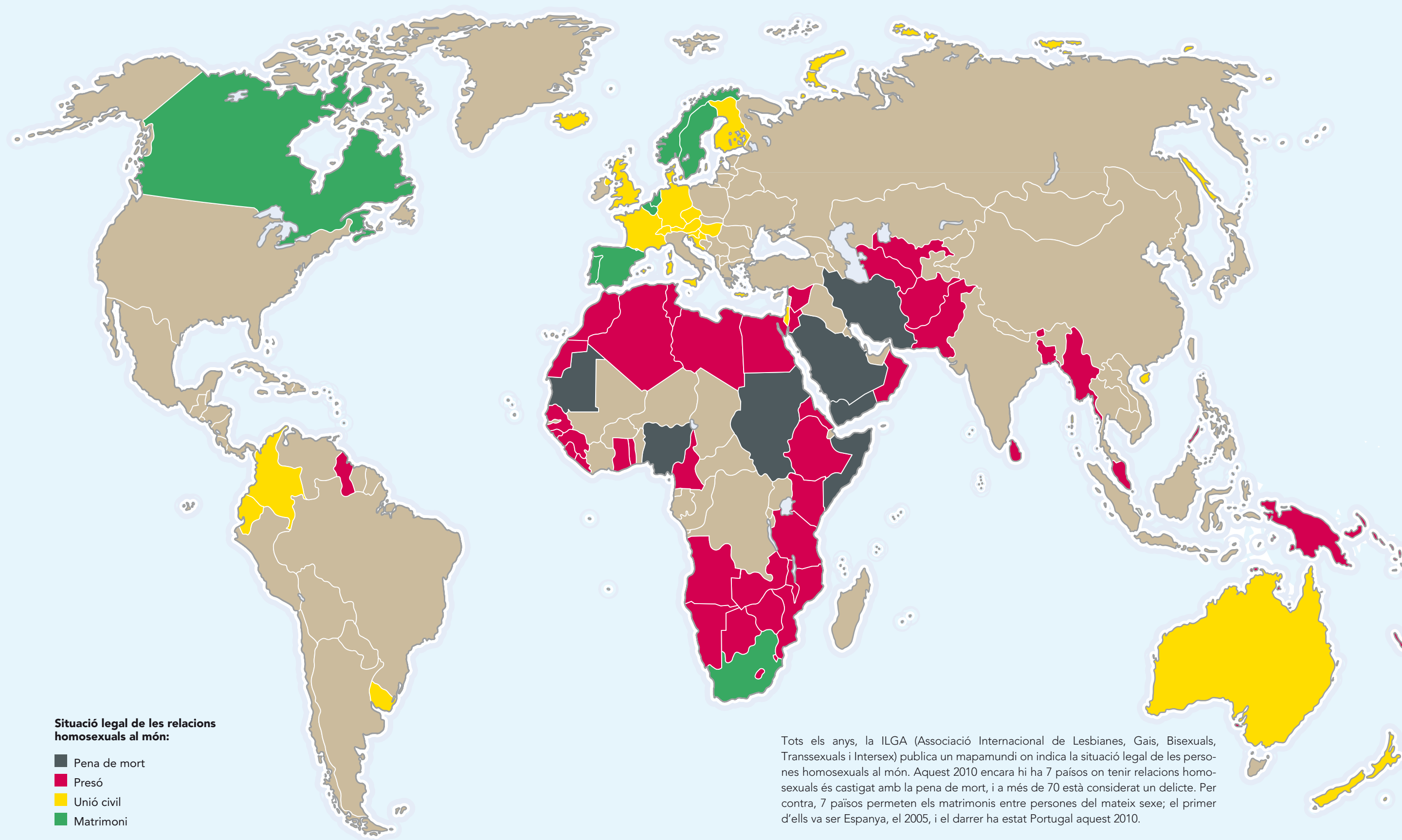
Com era l'ambient de l'època? Els locals que es publicitaven a *Tarraco Gai* eren el Quizzás (l'únic situat a Tarragona, al carrer Barcelona), el Tres Coronas i La Pluma d'Or (aquests dos a Salou). Amb alguns altres, constituïen l'oferta més aviat esquivada de l'època. Eren locals semiclandestins (amb timbre per entrar), de decoració cridanera i d'espectacles de transformistes que explicaven acudits suats i cantaven amb un ostensible *playback*. Eren cutres però acollidors, ben allunyats dels actuals pubs i discoteques, més impersonals.

El 1988, i seguint la dinàmica pròpia de tants grups, el FAGC-Tarragona es va anar esllanguint i perdent vitalitat. Les moltes ocupacions dels seus membres, la falta de recursos, les dificultats amb què es trobaven, l'evitació d'una excessiva visibilitat personal i la falta de complicitat d'altres grups van provocar l'acabament d'una etapa molt difícil i meritòria. Pocs anys després sorgia el seu successor, el col·lectiu H₂O, amb influència a tot el Camp de Tarragona. El seu neixement no s'entendria sense la llavor que va deixar el FAGC-Tarragona. És de justícia recordar la seva història i reconèixer el seu treball.

Mapamundi de l'homofòbia

L'Oriol Grau, actor i director d'escena tarragoní, participa en projectes teatrals i televisius, entre ells la Sala Trono Villegas i *Dames i Vells*. El personatge més famós que ha creat és el «Palomino» i tant l'actor com el personatge han col·laborat amb el moviment homosexual del Camp de Tarragona.

per Josep Maria Llauredó
fotografia: Quim Navarro

«L'única aberració sexual és no fer sexe»

Entrevista amb Oriol Grau

Fa uns anys vas participar en el moviment pels drets dels homosexuals al Camp de Tarragona, embrió de l'actual col·lectiu H₂O. Avui, la realitat de gais i lesbianes és molt diferent a la d'aquells dies?

Sí, però viure a una ciutat petita, com Reus, Valls o Tarragona, implica que la gent et conegui i que tot el que fas se sàpiga, i això pot fer que alguns homosexuals tinguin algun tipus de dificultat.

I això és un problema?

Tot té la seva cara i la seva creu, ja que Tarragona és la ciutat amb més índex de gais casats de Catalunya. El fet de ser una capital lligada a l'Església i amb una forta tradició religiosa fa que fins i tot molts gais es condicionin pel «què diran». En aquest sentit, l'entorn no és gens favorable.

Parla'ns de la teva època de militància activa per la igualtat a Tarragona.

Enganxàvem cartells amb reclams als gais i a les lesbianes a la universitat per trobar-nos i fer coses junts. També editàvem una revista, *Tarracogai*. La veritat és que no hi havia gaire cosa, érem els únics que ens movíem.

Actualment segueixes militant pels drets dels homosexuals?

Sí, però amb molta menys intensitat perquè el dia sols té 24 hores. Ara estic més a Barcelona i col·laboro amb el Casal Lambda de manera puntual.

Però, creus que la lluita per la igualtat encara té sentit després d'aconseguir-la jurídicament?

Per molt que hi hagi lleis, manca molta visibilitat. Cal que es normalitzi el fet, que la societat canviï i que contempli l'homosexualitat com quelcom completament normal. Per això crec que la reivindicació encara és vigent.

Hi ha una data que lesbianes, gais i transsexuals del Camp recordarem sempre, el 28 de Juny del 2005, quan pels carrers de Reus es va fer una manifestació unitària de tot Catalunya per celebrar el Dia de l'Orgull de Gais, Lesbianes i Transsexuals. Tu hi vas participar de manera molt activa.

Jo hi vaig anar com a manifestant, com tota la resta.

Però allà, damunt d'un escenari s'hi va veure un dels teus personatges més coneguts, el Palomino. Cap al final de la manifestació vaig anar a canviar-me de roba i em vaig vestir de Palomino, d'un Palomino especial que, davant d'unes persones molt receptives, va dir el que penso, que l'única aberració sexual és no fer sexe, és no utilitzar la nostra sexualitat, com els cèlibes, ja que som éssers sexuals.

També hi vas fer una confessió.

En realitat la va fer el Palomino. Jo ja havia declarat la meua homosexualitat, ja havia sortit de l'armari fins i tot a la televisió, però el Palomino, en el seu monòleg a Reus va dir que el paio de dins seu era homosexual, com si fos un secret important. No em va suposar cap trauma, feia temps que ho havia deixat de ser perquè ja ho havia dit a tothom. Podem dir que va ser una sortida de l'armari reusenca.

Com es viu l'homosexualitat a l'espectacle?

D'una manera còmoda. Allà es viu amb normalitat ja que hi ha molts homosexuals reconeguts, tot depèn de la proporció. Ho tindria més difícil si fos esportista o capellà.

Com a personatge públic, t'han fet algun toc d'atenció en referència a la teva homosexualitat? Mai. I que no s'hi atreueixin!

Hi ha alguna diferència en la manera de viure l'homosexualitat a Tarragona o a Barcelona?

Del tot. Com deia, la gent es coneix més en ciutats petites i tot el que facis se sabrà. En canvi, a Barcelona tot és més anònim, pots passejar agafat de la mà amb el teu company sense pensar en res de tot això.

Els artistes del Camp de Tarragona s'han de buscar les garrofes a fora?

Aquí no es pot viure del teatre, com a molt a Reus, amb el CAER, però en general és molt difícil trobar alguna cosa.

Dames i Vells, projecte popular teatral a Tarragona, fa servir l'homosexualitat com un fet del qual se'n fa mofa, ja que, en la societat tarragonina que es pretén representar, l'heterosexualitat hi és pressuposada.

La gràcia de *Dames i Vells* és que tots som homes, alguns vestits de dona. Per exemple, es dona el cas d'un home vestit de dona que es considera lesbiana. Tot és molt políticament incorrecte, tant amb els conservadors com amb els progressistes o d'altres col·lectius, inclosos els gais i les lesbianes.

Fer-se visibles, és un objectiu o un mitjà?

És un pas, no sé si un objectiu o un mitjà, no ho tinc gaire clar. El que sí que sé és que ara és el moment per fer-se visibles, després de tot el que s'ha aconseguit.

És reconeguda la teva animadversió cap a la política cultural en general de tots els governs municipals de Tarragona. Trobes que hi falta alguna visió que fins ara no ha entrat encara en la presa de decisions?

Sí, hi falta una manera de fer assembleària, de tindre en compte tota la gent implicada, com artistes, públic, etc. No es pot fer política cultural des del despatx, sempre des de la poltrona, sense parlar amb els agents.

I què creus sobre l'Església i els homosexuals?

És sabut que no som sants de la seva devoció. A més, crec que els homosexuals catòlics viuen en una contradicció, estan resant a algú que no els estima, és com si estimessis una mare que t'odia. No li veig el sentit.

Per quina via apostes per assolir la igualtat total entre gent de diverses tendències sexuals? Cadascú per la seva banda, tots barrejats...?

Hem d'acabar amb els guetos, tot i que entenc que ara n'hi hagi. Amb el temps aquest ha de ser l'objectiu. Tot plegat s'ha de convertir en una festa per l'alliberament sexual, tant pels heteros com pels gais.

I la societat va en aquesta direcció?

Sí, però molt lentament. Encara hi ha gent que creu o li fan creure en morals retrògrades que tenen un fort arrelament. També depèn del racó del món on et trobis. Aquí estem bé, però a veure qui és el que se'n va al lemen a fer-se un petó al carrer amb un altre paio. Hi ha molta diferència al món, i no cal anar molt lluny, a la mateixa Europa, per exemple, l'edat mínima per tindre llibertat a l'hora de gaudir de les relacions sexuals és molt diferent segons els països. A Catalunya és als 13 anys, però a alguns Estats no ho és fins als 18 anys.

Declarar-se homosexual ha deixat de ser agosarat de cara a l'opinió pública. Cal que fem el pas següent, una certa manca de definició, un «estima com vulguis»?

Sí, hauríem d'acabar anomenant-nos éssers sexuals, fugint d'etiquetes. Per què fem la divisió heterosexual-homosexual? Al cap i a la fi hi ha heterosexuals flexibles, homosexuals flexibles, bisexuals, etc. Ja n'hi ha prou, hem d'eliminar categories.

Tu ets professor universitari. Com creus que viuen l'homosexualitat les noves generacions? Amb completa normalitat o encara amb prejudicis?

Alguns encara tenen prejudicis, però hi ha molta gent alliberada. Jo personalment animo a les noves generacions a seguir per aquest camí.

Al passat número de la revista COLORS vam informar àmpliament sobre els xats, les xarxes socials i les pàgines web específicament homosexuals. A la redacció hem rebut cartes i correus electrònics de persones que no s'atreveixen o no saben com començar a navegar per Internet per buscar, amics, parella o, simplement, sexe. En aquest reportatge s'explica com fer-ho de manera fàcil i segura.

J@ navego per Internet

per Sergi Talló i Robert Bonet

fotografia: Saray Martínez

Per fi ens hem decidit. Tenim ja molts coneguts que ens expliquen les seves cites obtingudes a través d'Internet. Hem vist per les seves experiències que no passa res (ningú es menja a ningú); ens pica la curiositat i fem els primers passos per posar-nos *online*.

Però moltes persones tenen un cert temor a obrir un perfil a un xat gai o lèsbic. És normal. Les regles no són les mateixes que a xarxes de comunicació del tipus Twenty o Facebook. L'estructura o entorn gràfic de les pàgines no varia massa, però les normes de comportament son diferents. Per tant, aquí van alguns consells a seguir.

Escollir el web

Abans de res, s'ha d'escollir quina pàgina web ens agrada més. Caldrà valorar-ho tenint en compte les opinions dels amics, si s'avé a les nostres necessitats, sobretot geogràfiques, i al tipus de persones a la que va orientada (gai, lesbiana, bisexual, *leather*, gent jove, etc.), entre altres detalls.

Un cop decidit això, ens posem mans a l'obra. I el primer que cal saber és que tenir un nou perfil no

vol dir que tothom et pugui veure automàticament i bombardejar-te a missatges... a molts ja els agradaria que fos així!

El més recomanable és crear un primer perfil només amb les dades bàsiques, com ara edat, idiomes, ciutat o regió, orientació sexual, marges d'edat que es cerquen, i poca cosa més. No posis foto encara. Per què? Doncs per navegar tranquil·lament per el web observant els altres usuaris, comentaris i fotos, i prenent nota de com voldràs estructurar i desenvolupar el teu propi perfil.

Ningú envia missatges a un perfil buit de contingut. Ja veuràs que una frase bastant utilitzada a moltes descripcions és: «Sense foto, ni et molestis a escriure», o coses semblants. Si durant el teu procés d'investigació i recerca reps algun missatge, simplement ignora'l, doncs solen ser *freekes* que rastregen quins nous han arribat per provar si tenen sort, ja que ningú més els fa cas. Per norma, aquest tipus de missatges contenen un simple «hola» o «què tal?», i tampoc tenen foto en el seu perfil.

Crea el teu perfil

- Crear un perfil a Internet és fàcil. Aquí s'indica com obrir-lo al portal gaybook, gratuït i dirigit a gais, lesbianes, bisexuals, transsexuals, indecisos...
- Entra a <http://www.gaybook.es> en el teu navegador.
- Localitza a la part esquerra de la pàgina el text: «¡Regístrate todo es gratis!» i fes clic a l'enllaç.
- S'obrirà la pàgina «Crear su cuenta». Omple la informació que et demanen, escriu el codi de seguretat, accepta les condicions del servei i clica sobre el botó «Continuar» (assegura't que el nom del teu avatar sigui alfanumèric).
- S'obrirà la pàgina «Crear su perfil». Omple la informació que et demanen, inclosa la teva orientació sexual i clica sobre el botó «Continuar».
- S'obrirà la pàgina «Subir su fotografía». Pots pujar la fotografia del teu avatar o ometre aquest pas i fer-ho més endavant.
- Després s'obrirà la pàgina «Invitar a sus amigos». Aquí pots convidar a altres amics o amigues a fer-se un perfil com el teu. També pots ometre aquest pas si ho desitges
- Una vegada completats aquests passos, s'obrirà la pàgina «Registro Completado». Felicitats! Ja has creat el teu perfil! Fes clic sobre el botó «Continuar».
- S'obrirà la pàgina «SIGN IN» per ingressar a la comunitat. Introdueix el correu electrònic que has utilitzat per crear-te el perfil, la teva contrasenya i comença per seguir editant el teu perfil per tenir-lo més complet.

PESCANT EN EL MAR DE LA DIVERSITAT

Arribo a casa. Poso la clau al pany i entro directament a l'habitació. Engego l'ordinador. Començo a navegar. Per on? Segur que hi haurà molts peixos.

Sempre he somiat amb la parella ideal. Busco indirectament al mar aquell peix de colors per poder-lo pescar. La diversitat de la fauna fa feliços als que pesquen, o això diuen... Carn o peix? Si, millor peix, que ahir vaig menjar pollastre. Atraco en un d'aquells ports que semblen un aquàrium. Juraria que estic davant d'un vidre que m'ensenya tota una diversitat d'espècies. És fàcil intentar-ho amb aquell que és més atractiu. Ja ho diuen, l'aparença és el primer que entra per la vista.

Hola. Hola. Què busques? El què surti, i tu? També. Bé, edat? Vint-i-cinc, i tu? Vint-i-vuit. Zona? Centre, i tu? Barri del Miracle. T'agrada el romanticisme? Molt. Ostres, que bé! Què? Res, una tonteria. Potser m'agrades. Tu a mi també. Quedem? A les dotze. On prefereixes? A la platja sempre li he tingut por. Doncs davant de la paperera del Miracle. Val. Fet. Ens veiem.

Sembla que aquest ham hagi funcionat. Ja tinc cita i ara m'he de preparar. Són essencials unes bones mudes. Entro a l'habitació i començo el meu ritual preferit: obro l'armari, selecciono i em provo. He de donar una bona imatge.

Arribo al lloc de la cita, just al costat de la paperera. L'estat de nervis és considerable. Fa fred, està fosc, però suficientment il·luminat per reconèixer els trets facials. S'aproxima una ombra, amb pas lent i dubtós. Segurament el seu estat d'impaciència és semblant al meu. Ja arriba. No pot ser. És un noi. Es posa a riure. Els nervis fan que el meu somriure també surti a la llum. Com et dius? Marta i tu? Marc. Ets gai. Sí, és clar, i tu, lesbiana. Doncs si. Els somriures tornen a explotar.

Ens vam passar tota la nit conversant sobre les nostres vides i la nostra evolució. No era el peix que volia, però va ser una pesca interessant. Tot i així, crec que la propera vegada aparcaré la improvisació i especificaré els colors del peix que m'agrada. No sempre pesques el què vols en aquest mar de diversitat.

En resum, hi ha una regla d'or: llegeix i observa abans d'escriure... i de descriure't. Això aplica-ho a la resta de la teva experiència a Internet.

Un cop vegis les coses més clares (pots estar uns dies navegant en pla *fantasma*), ja pots crear el teu perfil.

Elaborar la descripció del perfil

La norma per tenir un perfil amb èxit a Internet és ser original i, sobretot, ser un mateix. No pretenguis alterar les teves dades o decorar la teva descripció, perquè el dia que quedis en directe amb una persona que t'interessi, de seguida veurà que has mentit. Si no has estat honest, t'engedarà, i viceversa. No dubtis en cancel·lar o acabar una cita si la persona no té res a veure amb el què t'ha dit sobre ella per Internet.

Per fer la descripció cal ser clar, concís i directe. Si al desplegar un perfil la gent troba una descripció de tres pàgines, acostuma a passar de llarg, i si el què únicament hi ha son, per exemple, dos llargs poemes de Kavais, en realitat no saps què busca o com és la persona d'aquest perfil.

Per tant, poca lletra i les idees clares per especificar com ets tu mateix. Si també vols posar alguna orientació sobre el tipus de persona que cerques, aquí sí que val la pena fer-ho de forma general. A mida que vagis rebent missatges, ja decidiràs quina conversa segueixes i quina descartes.

Quines fotos cal posar?

Quan pengis la teva foto al perfil, escull-ne una d'actualitzada (les de la primera comunitat no valen!). Si vols, pots afegir fotos de nuesa; recorda que poden estar al perfil general, a la vista d'altres usuaris, o romandre reservades per enviar en un missatge privat.

Si per algun motiu tens por de que algú les pugui utilitzar en contra teva, un petit consell: talla per la cintura les fotos on es vegi la cara, i les fotos del cos i els genitals que quedin tallades pel cap; les dos fotos per separat no mostren res. Tot i així, tingues en compte que generalment no hi ha cap problema.

Recorda que les fotos SEMPRE han de ser teves. L'ús indegut de fotos d'altres és un delictes penat per la llei.

Una eina per comunicar-nos

Llegiràs alguna descripció on l'usuari diu clarament: «Si m'escrius i sols saps dir "hola", "sexy" o "què tal", no cal que et molestis». I és que el nostre perfil és una eina per comunicar-nos amb altres persones. Quan es busca alguna cosa més que sexe esporàdic, si l'usuari no sap mantenir un diàleg mitjanament elaborat, poques possibilitats hi haurà de tenir una experiència memorable... per molt grans que siguin els atributs propis o de l'altre.

Hi ha usuaris previsors que solen encapçalat el seu perfil amb la frase: «Llegeix la descripció abans d'escriure un missatge».

És un detall molt útil, doncs hi ha gent que no llegeix res; es limita a mirar les fotos i a escriure missatges indiscriminadament. Per tant, llegeix sempre els detalls d'un perfil abans d'escriure un missatge; t'estalviaràs pèrdues de temps i moltes negatives.

I per últim, recorda que no estàs casat amb la pàgina web! Si no t'agrada o no t'interessa, dona't de baixa. Així de simple.

A moltes universitats d'arreu del món existeixen associacions d'homosexuals i transsexuals que dinamitzen l'ambient de les facultats amb tot tipus d'activitats. A la Universitat Rovira i Virgili, a diferència de les universitats de Barcelona i Girona, no existeix un grup específic, tot i que la vida associativa de les facultats del Camp de Tarragona és molt àmplia, amb un grup de teatre, una coral, grups de solidaritat, de debat i d'esports, una orquestra i l'aula de cinema.

per Humbert Burcet

Homosexuals

La realitat de les associacions GLTBQ a les universitats catalanes és molt variada. El principal grup que s'hi troba és *Sin Vergüenza*, present a les demarcacions de Barcelona (UB, UAB, UPF, UPC) i Girona (UdG). En canvi, avui per avui, no existeix un grup d'homosexuals organitzat a la Rovira i Virgili (URV).

Al consultar a alumnes de la URV sobre la vida GLTBQ i l'opció de que hi hagi una associació a la universitat, les opinions son diverses. Alguns mostren el seu desinterès, com la Georgina, d'Infermeria, que explica: «La veritat és que tenir una associació em seria indiferent. Jo vaig a la *uni* per estudiar i crec que fer un grup d'estudiants homosexuals podria crear una espècie de gueto». El José, d'Empresarials apunta en el mateix camí: «Jo no la muntaré, crec que la universitat és només per a

formar-se, però si hi ha gent que ho creu convenient, no em molestaria que hi hagués una associació».

En canvi, hi ha qui es posiciona clarament a favor de crear una associació específica. El Jordi, de segon de Pedagogia a la URV, explica: «Crec que és molt necessari, ja que actualment encara hi ha molt poca visibilitat del col·lectiu GLTBQ». També critica l'antic CAP, el curs de formació per a que llicenciats puguin fer de professors de les seves matèries als instituts, ja que la formació que rebien per a ser tutors era totalment insuficient a l'hora d'abordar temes sensibles al col·lectiu GLTBQ adolescent. I es queixa de que cap assignatura tracti el tema de forma directa: «Et diuen que l'homosexualitat es tracta de forma transversal, però al final no ho acaba tractant ningú i el tema queda diluït».

i universitaris

L'Alfons, que ha estudiat Magisteri a la Universitat de Lleida, comenta que a les universitats petites tot sembla ser especialment complicat pel col·lectiu de gais i lesbianes: «Hi ha molta gent que és tancada de ment degut a la poca diversitat que hi ha als pobles», o al menys la poca diversitat que es visibilitza.

Uns *sinver* molt actius

Al fer una ullada a les diverses universitats catalanes, de seguida apareix el grup *Sin Vergüenza*, present a moltes facultats del país. Els *sinver*, com se'ls coneix popularment entre els estudiants, es defineixen com una associació universitària de joves gais, lesbianes, bisexuals i trans, que cerquen la integració total en la comunitat estudiantil i en la societat en general. Es un grup on hi tenen cabuda aquells a qui els interessi la integració de

les persones d'orientacions i identitats diferents a les normatives, i el respecte cap a tothom, i com a col·lectiu volen fomentar la visibilitat; ells ho diuen així: «Mostrar-nos sense por», sensibilitzar la població «trencant tòpics i estigmes» i reivindicar els drets GLTB «per aconseguir una incorporació plena dins la societat».

Els *sinver* rebutgen la idea de que una associació GLTB crea un gueto, i actuen en tres espais: el social, el formatiu i l'activista. A l'espai social, on l'universitari pot ser i mostrar-se tal com és, organitzen dinars i sopars, quedades, cine-fòrums o, inclús, esquidades i bicicletades. A l'espai formatiu informen sobre les diverses orientacions i identitats, les malalties de transmissió sexual o la història del moviment GLTB. I a l'espai activista, «els i les *sinver* podem aportar el nostre granet de sorra

per una societat més igualitària» mitjançant manifestacions, estands informatius o actes puntuals.

A l'hora de parlar d'activitats concretes, el Marc, de la Universitat Autònoma de Barcelona, explica que el dilluns 17 de maig d'aquest 2010 van celebrar «el Dia contra la LGTBfòbia», en una jornada que va acabar amb una xerrada sobre la invisibilitat de la bisexualitat.

Socialització i activisme

El Joaquim, de la Universitat de Girona, explica: «Cada setmana ens reunim per dinar i xerrar. De tant en tant celebrem un cinefòrum GLBT», i expressa una queixa, doncs, segons ell, «tot i que *sinver* és una combinació de vessant social i activisme universitari, crec que a la UdG s'ha de prioritzar la part social que és la que sustenta el grup».

La Gemma, de la Universitat Politècnica de Catalunya, explica que organitzen dinars cada dijous. I comenta: «Estem presents a les activitats del campus, com la festa de dia dels *telecos*, on muntem un trivial amb jocs i altres activitats. A més, el 6 de desembre, Dia Internacional de

Lluita contra la Sida, muntem estands informatius i repartim condons. També fem encartellades HELLO, d'aquesta manera aconseguim arribar a la gent que encara no ens coneix».

A la Universitat Pompeu Fabra s'està creant un nou grup *sinver*. Ho explica la Gemma: «A la UPF, aquest grup emergent es dedica a encartellar per atraure més gent i ampliar-se. També fan uns dinars setmanals, a més de participar en activitats ja muntades». I preguntada sobre la situació de la Rovira i Virgili, comenta: «Actualment *sinver* no té delegació a la URV, bàsicament perquè no hi ha gent per portar-la endavant; sí que tenim gent a Tarragona, però no disposats a agafar el pes d'una delegació».

Associacionisme a la Rovira i Virgili

Que no existeixi un grup GLTBQ no vol dir que a la URV no hi hagi vida associativa. Les associacions actuals van des de les tunes universitàries a grups literaris, passant per grups solidaris, de teatre, de debat, d'esports, de geògrafs i de químics, una associació d'ex-alumnes, una coral i, inclús, una orquestra i l'aula de cinema. Els alumnes interes-

sats en crear una associació i organitzar activitats que puguin interessar la resta de la comunitat universitària, s'han de posar en contacte amb el Centre d'Atenció als Estudiants (CAE) de la URV, que els dóna informació i assessorament. Dins del seu apartat sobre associacionisme, participació i activitats culturals, el CAE s'ofereix per ajudar a organitzar activitats culturals a les instal·lacions universitàries.

Així mateix, el CAE assessora en la recerca de diferents ajuts i subvencions per portar a terme les activitats culturals, i el Consell d'Estudiants convoca cada curs una sèrie d'ajuts econòmics. I què és exactament una activitat cultural? Un membre del Consell ho explica: «Hi ha cabuda per tot allò que amplia els horitzons de la teva formació com a persona, des de concursos a publicacions de revistes, des de cicles de cinema o de conferències a jornades sobre temes diversos que poden interessar als estudiants, des de la filmació de reportatges a l'adquisició de còmics, revistes i llibres per crear seccions específiques a les biblioteques universitàries, a més de tallers, visites i exposicions».

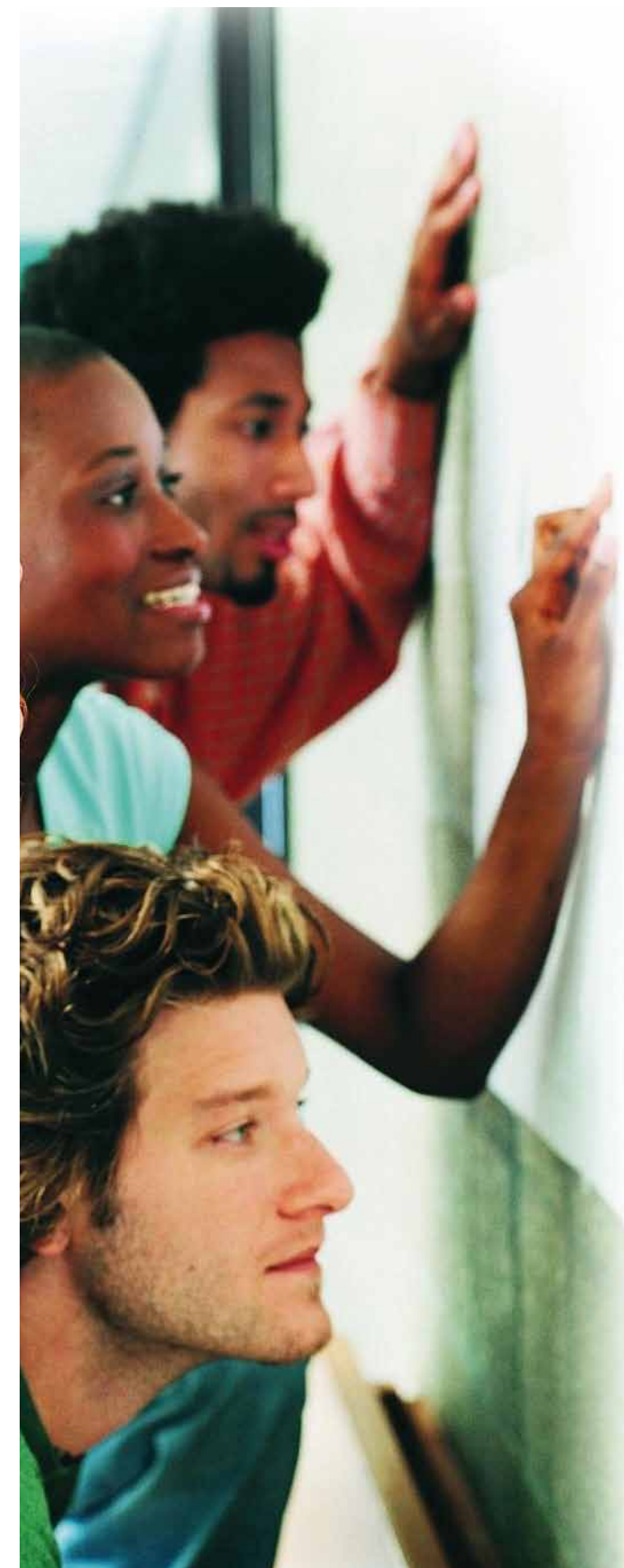
Estudis de recerca GLTB i Queer a la URV

A la Universitat Rovira i Virgili hi ha diferents departaments que duen a terme treballs de recerca dins de l'àmbit GLTB i dels estudis Queer. Des de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació, el professor associat Oriol Ríos és doctorant en Sociologia i becari d'investigació. Actualment està fent recerca sobre la construcció de la masculinitat en el marc escolar per la seva tesi. La forma acadèmica de difondre aquests coneixements és bàsicament mitjançant la publicació d'articles i presentació a conferències.

Per la seva part, alumnes de Pedagogia fan recerca sobre identitat de gènere en la infància. Un dels experiments que realitzen consisteix en presentar un nino i una nina amb vestits d'home i de dona i vice-versa per esbrinar la percepció del gènere a diverses edats (dels

4 als 8 anys) i a quins elements es relaciona la identitat masculina/femenina.

A la Facultat de Lletres, dins de les carreres de Filologia, els estudis Queer també s'estudien des del punt de vista de la representació literària i la teoria de la literatura. Els alumnes estudien a Judith Butler, Michel Foucault, Jacques Derrida o Julia Kristeva, i realitzen treballs des de perspectives Queer o dels *Gay and Lesbian Studies*. Així, obres com *Dr Jekyll i Mr Hyde* a filologia anglesa, o *Tristany i Isolda* a literatura alemanya medieval, per exemple, s'estudien des d'una visió homoeròtica, per no esmentar la poesia de Frederico García Lorca a hispàniques o l'obra de Caterina Albert a filologia catalana. A més es debaten temes lingüístics com el sexisme del llenguatge o l'ús del llenguatge integrador.

Diccionari gai «petardo»

Una de les coses que caracteritza el col·lectiu gai és la seva capacitat de riure's de sí mateix. Per mostra un botó. Aquesta pàgina recull un petit diccionari, amb definicions políticament incorrectes que formen part d'un argot molt propi d'alguns grups gais.

per Sergi Talló

Al darrer número de la revista COLORS vem iniciar una secció on es recullen definicions políticament incorrectes que formen part d'un argot propi d'alguns grups gais. Aquí va una segona entrega.

Adolescència (gai, lèsbica o trans).

Aquella època de la vida en que un viu ple de dubtes i temors, aguantant comentaris desagradables dels companys d'escola, enamorant-se com un imbècil del col·lega heterosexual de pupitre i creant nuvis/novies fantasma per tenir contents als pares. El final d'aquest calvari s'anomena «sortida de l'armari». Per sort les noves generacions estan canviant i ho tenen més fàcil.

Adolescència (heterosexual). Per les noies: aquella època de la vida que tenen horribles conflictes amb el seu cos. Època en que també solen canviar cada 15 dies la seva «millor amiga».

Per els nois: aquella època de la vida en que estan convençuts que la masturbació es una fase transitòria.

Àrea de servei. Espai adjacent al costat d'una autopista concebut per descansar, posar gasolina o comprar un bocata i un café. Dins el món gai, però, també s'han aprofitat per crear una xarxa paral·lela d'àrees de *cruising* fora de les zones urbanes. Podem trobar els llistats a internet. Majoritàriament usats per camioners, gais dins l'armari i honrats pares de família.

Capella pedòfil. Personatge que fustiga gais i lesbianes i tot aquell que no entra dins el concepte tradicional de família, i que sol entretenir-se a estones lliures amb coses lletjes que, suposem, sí deu entrar dins el concepte tradicional de família.

Conferència Episcopal Española.

[L'autor d'aquesta columna lamenta profundament que només pugui disposar de 3 línies de text, la qual cosa impedeix desenvolupar el tema en concret amb la correcta diürnitat i alevosia que mereix.]

Consolador. També anomenat «dildo» (veu original anglesa). El millor invent del segle xx, apart del walkman, destinat a l'oci personal. Un bon complement també per compartir amb la parella, sigui del sexe que sigui. El més moderns tenen fins i tot connexió USB per enxufar-lo al portàtil o al iPod i vibrar al ritme de la música. I no és broma.

Crisco. Marca comercial d'una espècie de mantega creada fa gairebé un segle, enterament a partir d'olis vegetals. Serveix per fer pastissos i una infinitat de receptes culinàries. També com a llevataques, base de maquillatge o protecció d'objectes de fusta. En el món gai, però, es va descobrir la seva utilitat com a un dels millors lubricants que s'han inventat mai per al sexe. Cal tenir en compte, però, que la seva composició la fa totalment incompatible amb el làtex, per tant no pot ser usada amb condons.

Lobby «rosa». Fantasia creada per els homòfobs segons la qual els gais i lesbianes fan servir el seu poder econòmic (anomenat per ells «peseta rosa») per crear grups de pressió mitjançant els quals obtenir lleis i avantatges socials. Que quedi clar d'una vegada: si els gais i lesbianes han aconseguit drets és perquè un grup de mil·leuistes normal i corrent ha sortit al carrer a manifestar-se.

«Manzanas y peras». En català, «pomes i peres»: un parell de fruites. En castellà, per separat, signifiquen el

mateix però així, tot junt, conformen el títol d'una fantàstica paràbola creada per doña Ana Botella que condensa, segons ella, la gènesi del perquè la homosexualitat no té raó de ser. No ens consten versicles extra que afectin altres fruites o verdures, per tant partim de la base que les persones transsexuals són ben vingudes en l'ideal d'aquesta senyora.

Orgia. Els heterosexuals ho tenen fàcil: perquè rutili bé, només cal organitzar-la amb el mateix nombre d'homes i dones. Per als gais es més complicat. Cal preguntar abans per estar segurs que hi haurà el mateix nombre d'actius que de passius (o versàtils) perquè sinó pots trobar-te que montes una orgia a casa i el menjador acabi semblant un camp de golf.

Ploma. Tenir ploma significa ser amanerat, gesticular de forma exagerada amb moviments molt femenins. Vulgarment, «mariconejar». Convé no caure en l'estereotip de pluma igual a passiu, doncs podríem tenir més d'una sorpresa. També designa a les lesbianes molt masculines, o dit vulgarment, «camioneres». Tenir ploma no significa necessàriament ser gai o lesbiana.

Poppers. Un dels perfums més extensos dins la comunitat gai. Alguns l'anomenen amb l'eufemisme «incens». L'humor sarcàstic de Catalunya, però, també l'ha batejat com a «aromes de Montserrat».

Sling. Es com una hamaca que penja del sostre (generalment fet de cuir) i que serveix per mantenir relacions sexuals, de tot tipus i de qualsevol gènere. Es bastant còmode i a voltes divertit; llàstima que la seva aparició no permeti instal·lar-lo de forma habitual en el dormitori.

Naturalment

www.facebook.com/h2o.cat

99.8fm

puntsisràdio

nova plana web
www.punt6radio.cat

Fes la ràdio a la teva mida!
Escolta el que passa al teu entorn
i recupera els nostres programes
a qualsevol hora del dia

Informació local i comarcal, música,
entreteniment, cultura, opinió, debat...
24 hores al teu servei.
Viu la ràdio local de Reus!

Punt 6 Ràdio,
la ràdio que has de fer teva